

1a Etapa Santa Margarita Monestir Sant Benet, Bages

Tot arriba. N'havíem parlat molt d'anar a Arjona, poble d'un dels nostres, l'Antonio. I gràcies al bon fer d'un altre, en Marià, el 25 d'abril, finalment sortim de Sta. Margarita. Cinc, quatre que completariem el viatge i una que faria quatre de les etapes. N'havíem establert deu per fer els quasi 1200 kms. Els companys A. Bosch, R.Velilla i V. Reixach van voler acompanyar-nos els primers kms. L'Alcalde de Palautordera, Jordi Xena va voler també donar la sortida al viatge. I va fer-nos a mà una carta per a l'Alcalde d'Arjona, poble agermanat amb Palautordera. També hi era el periodista de NacióDigital Baix Montseny, Jordi Purtí, per entrevistar l'Antonio i fer les fotos de rigor. I cap a Collformic.

Parada al restaurant per esmorzar junts. Estona agradable menjant i rient pels descosits amb la mini truita al plat del Patorrat (àlies Jordi Pascual). I va arribar l'hora de dir adéu al companys, en menys en Víctor que voler acompanyar-nos uns bons kms. L'etapa aquesta fins a l'hotel Món St. Benet on passar la primera nit, va ser dura i llarga, amb grans desnivells, kms. i calor. NI cal dir que una bona dutxa, un passeig per l'entorn del monestir, un bon sopar i un millor dormir ens va recuperar bé per a l'etapa de l'endemà.

2a etapa Sant Benet-Prades

Tots descansem bé i fem un bon esmorzar. Abans d'encetar la 2a.etapa, cal arreglar una roda punxada. Pilar porta el cotxe. Pel camí ens abastirà de meló i pomes. Travessar Manresa és un pal. De cotxes, camions i samàfors. També en passar Igualada. Ah, però a la que enfilem carreteres secundàries, vora els camps verds i pinedes, pedalar és un gust. EL sol apreta. Ben proveïts de ganyips, barretes i fruita reparam forces. En Jordi, fets el 60 kms primers, ara condueix. A Esplugues del F, decidim fer nit a Poblet, al monestir. La residència plena de monjos. Considerem també l'hotel Masia del Cadet, lloc ideal.

Però, fet el toc a la terrassa(En Jordi: "D'olives salades que no en faltin!"), encara estem valents i és aviat: anirem a Prades! Però cal abans fer 21 Kms. Els lidera, com no, la Pilar. Pugem i arribem sencers. Prades el bonic poble a l'altiplà de 900 i tants ms de la serralada.En Marià ens porta a la plaça de la Vila. A l'hotel la Botiga, un lloc familiar i de cuina típica del país. És a les voltes de la plaça. Dutxa reparadora, sopar i passeig curt al voltant de la plaça. Fa una nit freda. Millor cap al llit a descansar.

3a etapa Prades Horta de Sant Joan

Fa un matí assolellat i fred. A l'hotelet la Botiga esmorzem bé. La mestressa és generosa, ens ofereix de tot per repetir. Hi ha mercat a plaça. Comprem meló i raïm. Sota les voltes, un ciclista pren cafè i una pasta. Co de la nostra edat. El saludem. Ens diu que ell surt de bon matí. A les cinc! El que fa l'afició. AL cotxe, l'Antonio. Baixem de la serralada de Prades. Avui Baixarem de 980 ms. a 65. Ara cap a Cornudella de Montsant. La carretera serpenteja entre camps verds i florejats. Tenim un luxe de temps primaveral. Arribats a Porrera, prenem uns fruits secs. I enfilem una carretera que puja entre vinyes admirablement conreades. Pugem a 500 ms. que ens semblen com pujar una paret. Parlem amb ciclistes jubilats. Vénen a fer ciclisme des d'Occitània.

I cap a Falset. Passem un tram de carretera "nacional". Desagradable pel tràfic. I creuem l'Ebre, que baixa ple a vessar. Fa calor. Ens posem antisolar. Ara fins a Miravet, a 65 ms., allà on l'Ebre baixa venint de l'est. A l'ombra d'uns plàtans, unes patates braves, unes cervesetes i unes croquetes per refer les forces. I ara cap a El Pinell del Brai entre feixes d'ametllers, Oliveres i fruiters. Quin país tan ric i variat; aquí un jardí ben conreat i posat. Arribem a la via verda. Pugem pel camí del carrilet entrant i sortint de mil i un túnels foscos com goles de llop. Sort del llum que portem. I pujant, pujant arribem finalment a l'Horta, ja amb el cul tou. Són sis hores llargues dalt de la bici. No havíem penjat les bicis a l'hostal que va caient un xàfec rere l'altre. Abans de sopar, dutxats i renovats, fem un passeig turístic pel poble. Menys en Marià, que com cada dia ja revisa la propera etapa. Quina sort tenim! Així que a Can Miralles, sopem, dormim i esmorzem com reis. El secret del dormir bé, a més d'anar cansat, tot els sabem. I és ben simple: un o dos xupitos d'herbes remeieres, i bona nit.

4a etapa Horta-Mosqueruela.

A la nit, al llit, sentim caure xàfecs. Ai, ai demà. No, estem de sort, fa fredor però també sol. Ja esmorzats, en Marià explica el trajecte. Jordi: "Fins on anem, Marià?" Marià: "Depèn". Quina tírria li té en Jordi a la paraula "depèn". I com riem. Avui em toca conduir. Se'm recorda el detalls de conducció del tot terreny, un híbrid automàtic. Un vehicle sòlid, segur i silenciós. Una meravella conduir-lo. Comencem l'etapa baixant cap al Matarranya, l'Aragó Catalanoparlant.

Passem Valleroures frescos. Avancem 50kms. Avui en farem 140. Ens aturem a Pena-roja de Tastavins, al bonic centre de turisme del Santuario de la Virgen de la Fuente. Un dels nostres tremola com una fulla d'arbre. L'aire i l'ambient és fred tot i posar-nos al sol. Ens restaurem amb fruits secs, fruita i cerveses. Canvi de conductor i... amunt. Ens enfilem als mil cent i voregem, segons el mapa, la carretera de Logroño. I arribem a Morella. No hi ha places 'hotel. Hem de continuar. No dóna temps per entrar i veure el castell. Ens en conformem amb passar vora les imponents muralles. Necessitem fer gasolina i l'Antonio ha de posar pressió a la roda, que el porta de corcoll. Com riem amb en Jordi imitant l'home del sortidor. Tot plegat per saber el camí més dret cap a Clnctorres, de Castelló. Seguim en Marià guiat pel mapa del Mòbil. No falla, tot i costa seguir-lo amb el sol a la cara.

¿Farem i no farem el puerto de Mosqueruela, 1423 ms? Núvols que es congrien davant nostre. Sí que coronem el port de Las Cabrillas. Pel camí, en un cim pelat, ens cau un xàfec, d'aigua i calamarsa. Ens refugiem al cotxe. Fa fred. Prosseguim pujant cap al port. I ens hem d'aturar per una pluja ara intensa i extensa. Què fem? Queden uns 10 kms per arribar. Plou molt. Marià ja havia reservat habitacions a l'hotel Monténieve a Mosqueruela. Res, hi anem amb cotxe. ¿Carreguem bicis dins el cotxe? No hi caben. Propostes diferents. Farem dos viatges.

Antonio força la solució: es queda guardant les bicis mentre fem el primer viatge. No vol que es quedi ningú més. i l'Antonio, valent, es queda sol al mig del bosc esperant la tornada d'en Jordi. Aquella hora la passarà malament, moll i amb fred. Se'l farà passar corrent carretera amunt i carretera avall. Finalment, en Jordi hi arribarà que ja és de nit.

Al Montenieve soparem bé. En un menjador ple de joves cridaners, que van un xic beguts celebrant un comiat de solter. Cansats, i amb un xupito per remei final, fem un tomb pel poble, que està de festes, i cap al llit.

5a etapa Mosqueruela- Abejuela

Al matí de la cinquena etapa estem gratament sorpresos. Ens crèiem que a aquestes altures del viatge estaríem més cansats. Però ens recuparem bé menjant i descansant. En Marià ens concreta l'etapa. Ell conduirà avui. Fins on arribarem, quins pobles passem? Depèn. La broma i l'humor tampoc el perdem. Fa un fred que pela, sobretot vent. I ens ve de cara. Pugem al Puerto de Linares de Mora, 1665 ms.. Patim amb vent, pluja i calamarsa. En Jordi pateix amb l'al·lèrgia de primavera. Es refugia al cotxe, descansa. Baixem de Linares de M. cap a Noguerauelas i Rubielos, Teruel. Quedem estranyats: passem pel mig d'aquest pobles i no veiem ni una ànima pel carrer. On es fica la gent? I de Venta del Aire cap a Manzanera, i començarem a pujar. Portem ja 75 kms durs. Ens cal descansar, perquè ens queden 20 kms pujant de 900 a 1450. Marià recorda haver passat per un balneari. És el de Manzanera, a tres kms més amunt. Ens hi arribem. Entrant cau un xàfec fort. Al balneari, gent fent estada, gent gran. EL lloc és bonic i tranquil.

Al bar mengem i bevem. Ens serveix una dona que en sentir-nos parlar pregunta en català. Ha treballat a ...(?) Una vegada refets, reemprenm el camí. Estem a una hora d'Abejuela i de la casa rural on passarem la nit. La carretera està en el pitjor dels estats possibles. Ni asfaltada ni pista forestal. Tot són rocs, i forats a dojo. Punxo i cal canviar la càmera. Sortosament ho fem en uns moments que el cel s'ha trencat. Però s'acosten núvols negres. Persistim, patim, però ens sentim forts. Més amunt ens cau a sobre un granissat sec. No mulla per sort. Que pesada se'ns fa la carretera. Seguim, i amunt. I arribem a dalt, finalment. Un Paisatge pelat i alpí. Baixem per la carreterota garratibats de fred, fins aturar-nos a la plaça del poble. Allí, baixant de la bici, a un li cal seure d'immediat. De seguida li onen de menjar dolç; dàtils, prunes, nous, barreta... s'havia quedat sense forces, una lleu hipoglucèmia.

Marià ha contractat una casa rural. Truca i ens rep un home que ve i ens obre la casa. I ens cobra. La Casa està ben equipada; és àmplia, còmoda i cara, sobretot cara. No hi ha res més. L'home de l'alcaldesa ens diu on és el restaurant. L'alcaldesa d'Abejuela ens servirà el sopar a les vuit. Abans d'anar-hi, triem llits, ens dutxem, posem la calefacció perquè fa molt fred.

6a etapa Abejuela- Venta el Moro

Ens llevem descansats. Algú fa estiraments abans de sortir. Ens espera un bon esmorzar a ca l'Alcaldesa del poble. Ens tracta bé. Tots contents; ens sentim en forma, llevat d'en Jordi que ha de prendre un antiinflamatori. Continua fent fred, és exagerat per l'època. Baixem un bon desnivell. Entrem al País Valencià. Passem Figueroles i a 40 kms, trobem Xilella, amb cases encimballades sota els penyasegats. Travessem el Túria per un pont antic i pugem cap a un petit port que s'enfila prou. De dalt, baixem al Sot de Xera, preciós indret del Parc Natural del Sot de Xera. Ens aturem a reposar forces. Barretes, fruits secs, fruita; i amunt fins a Xera. Aquí, ens aturem i la companya, la valenta Pilar ens diu adéu. No tothom està jubilat.

Esperant en Marià, ens interpel·la una senyora gran. Implora que li comprem uns números els cécs. El fill que té...bé, una història. Els comprem. Ara, cap a Requena. En Marià ens guia per la ciutat amb el GPS del mòbil. Als gairebé 90 kms fets, trobem que ens convé menjar, però no fruits secs. Preguntem i l'encertem: en un bar de carretera, endrapem un plat contundent amb un gotet de vi. Ens dirigeim cap a Venta del Moro. "Quin bé de deu e vinyes! Mai amb un n'havia vistes tantes". Anem pedalant per l'altipla entre extenses vinyes durant kms.

La casa rural costa de trobar. No és a Venta del Moro. És a Casas del Rey. Amable la senyora que la cuida. Molt raonable el preu, i tot tan net i polit. Que bé hi descansem. Després de fer un sopar, un bon sopar a la Casa del Jubilado, amb una parella servicial i amable. Amb xupito inclòs, ens cal fer un passeig abans d'allitar-nos. I inesperadament salta l'anècdota que recordarem sempre:

En aquests pobles de Requena Utiel, marca la tradició el trenta d'abril a la nit (aquesta nit) de cantar i ballar els Mayo. Una festa antiquíssima de caràcter profà. La finalitat els cants i balls era emparellar i casar fadrins i fadrines, i així assegurar la continuïtat de la comunitat local. Però l'església que se les pensa totes, i aquí a Casas del Rey, els Mayo se'ls ha fet seus, és un cant religiós i a l'església. Així que nosaltres, llegint un anunci al carrer i preguntant a una senyora, a qui vam seguir, va arribar al portal de l'església. Feia molt fre. Vam entrar. I vam presenciar i escoltar els Mayo cantats a la Virgen de las Mercedes.

Amb quin sentiment i convicció cantava una àvia els llargs versets dels Mayo. (Tenen una tonada curta i repetida, aviat s'assimila.) L'àvia cantava sola, i el públic feia el bis. Aviat ens hi vam afegir cantant també. I va cantar la filla, que seguia la tradició. I allí esperant torn hi havia la néta. Unes llargues lletanies pels favors de la Mare de Déu. Va ser-nos tota una experiència seguir devotament els Mayo. ELS forasters vam ser saludats i ensenyat per l'àvia gentil. Quin orgull mostrava ensenyant-nos l'església i presbiteri! I de l'església al llit. No va faltar abans uns mayo improvisats, uns profans versets de mayo més que profans. I bona nit.

7a. etapa Cases del Rey -Torraba

Ben esmorzats i a punt per encetar la setena. Quan estem ja marxant, ens ve a trobar l'àvia devota dels Mayo d'anit. Ens porta unes oracions, l'eficàcia les qual deuen de si també nosaltres les fem. Antonio escolta amb atenció i respecte. I un minut més tard s'acosta a mi, obra el cotxe i m'ofereix la lectura de les oracions. La bona senyora em iu que resarà per nosaltres i ens fem un petó de comiat. El primer tram és per terreny rural. Fem uns kms i deixem el PV I Entrem a la Manxa, prov.Albacete. I cap a Alcalà el Júcar, poblet de cases blanques encimballat sota unes penyes enormes, i al cim la fortalesa àrab. Preciós i comprovem que molt turístic. Seguirem la ruta de Jorqueras que segueix zaigzasejant el Júcar. Abans de deixar el riu, ens aturem a uns kms, a l'entrada de Villaviente, poble de l'Iniesta. La carretera ara s'enfila fins al mil i tants metres. Parada, canvi de conductor i reposar forces amb fruita i fruits secs. Passem per paisatges típics de la Manxa. De Higuera a Pètrola a penes tràfic i boníssima carretera. Avancem ràpid, amb el vent a favor. Arribant a Pètrola contemplem el paisatge de camps de cerelas verds amb la gran llacuna salada del mateix nom. Fa una tarda que pealem a gust i gaudim del que ens envolta. Anem en direcció cap a una gropada davant nostra.

Una sort, descarrega abans d'arribar-hi, i s'obre una clariana que ens permet arribar bé a Torraba. Anhelem tots una bona dutxa i un bon sopar. La sort ens acompanya, al peu de la carretera un hostal. Ens hi instal·lem i asseguts a taula fem un bon saopar acompanyat d'un bon vi de la terra.

8a. etapa de Torraba, Múrcia, a Siles, Jaén

A la nit han caigut xàfecs. Fa fred. Sortim refets i amb ganes de pedalar. Travessem Tobarra i en arribar a Hellin ens desviem. Anem cap a fer tres ports e 900 a 1000 ms. Pugem cap a la "sierra", entre camps d'ametllers i algun oliverar. Arribem a Elche de la Sierra, fets el primers 50 kms., i aquí, en un bar entrem a esmorzar. L'amo, simpàtic i atent, ens explica com el van robar. Ens convida a faves tendres que desgranem in mengem. Uuna delícia. Seguirem i trobarem petit pobles, on no veiem ningú, els Molinicos en una petita vall i el Pardal al cim d'un port. Ens desviarem de la ruta per visitar els salts, i el "Nacimiento del rio Mundo, un paratge singular de boscos i cingleres. No triguem gaire a reemprendre la marxa. Ara fem un gran desnivell de deu kms. i en un tres i no res trobem el rètol. Comunidad Autónoma de Andalucía, provincia de Jaén. Som arribats a la terra de l'Àntònio, i més a prop del seu poble d'origen, Arjona. Marià ens fa la foto oficial. I no trigarem a arribar a Siles, el bonic poble de la Sierra de Cazorla, Segura i Las Villas, parc natural. A l'entrada del poble veiem anunciat l'hotel on passarem la nit. L'Hotel Cruz és propietat de l'home més loquaç de... Andalusia? Ens rep amb simpatia i una familiaritat notables. TOT el que ens oferirà aquella nit i aquell matí que passarem a casa seva. És superior i espectacular. Espectacular també, mentre ens l'ensenya és la vista que té de la serra de Cazorla des d'un balcó de l'hotel. Agraïm cada ia el poder-nos dutxar. Fem un passeig pels carrers del poble, mentre en Marià dedica el temps a revisar i refer l'etapaplanejada abans. Cal sempre modificar, retallant o afegint per seguir la millor carretera possible. El sopar, ni cal dir, és superior i espectacular. En (posar nom) ens posa mentre sopem un reportatge de la comarca on hi surt la selecta cuina de l'hotel Cruz. Acabem amb uns xupitos xupitos de gust de mel, l'ún; l'altre, d'herbes de la sierra. I cap al llit.

9a. etapa Siles - Linares

L'amo de l'hotel, en X , ens serveix un bon esmorzar. No deixa d'explicar la hostòria d'èxits del seu hotel i la fidel i famosa clientela que té. Ens fem la foto de rigor sota l'arcada que ell mateix va dissenyar un dia. Encetem a penúltima etapa, i triem carreteres que ens permetin arribar a temps a les portes d'Arjona. Per tant, amb tràfic. Fem els primers 60 kms molt agradablement. Porto el cotxe fins a l'embassament del Tranco, a la capçalera del Guadalquivir. Pel camí coneixem un valencià d'Alcoi, va sol. El convidem a aturar-se i compartir beure i menjar amb nosaltres. Va cap a Còrdoba i d'allí cap a casa.

Carregat amb alforges, dorm en una tenda de campanya. De el Tranco ens enfilem cap a un port. Aquí el paisatge primaveral de bosc i feixes d'oliveres; el recorregut que va enfilant-se poc a poc; i la pau de la carretera fa que el ciclista hi disfruti pedalant. A Villanueva del Arzobispo ens turem per descansar, menjar i beure. Ens veiem obligats a anar a d'Úbeda a Baeza per un tram molt transitat. A la sortia al voral de la carretera plena de sotracs. A en Marià li salta el mòbil i una mica més li aixafa un cotxe. I l'Antonio punxa altra vegada. A baixem cap a Linares, primer l'Estació Linares-Baeza. Tornem a pujar 5 o e kms més i som a

Linares on, després de 138 kms, passarem la nit. Entrem a la ciutat i poca estona més tard, després e preguntar per hotels, ja està contactant unes habitacions i nosaltres guardant les bicis al garatge Tot seguit, cap a l'habitació per a l'esperada dutxa del dia. Fent temps per a sopar, decidim fer un passeig per la ciutat. Linares és una ciutat de 50 mil habitants. EL centre, molt comercial, és igual qualsevol altra ciutat de les seves dimensions, també és el lloc on va morir el famós torero Manolete. Un informació aquesta que ens porta en Jordi i l'Antonio que s'han arribat fins a la plaça de toros.

Sopem agradablement al restaurant al costat de l'hotel. Antonio ja ha parlat i quedat en com farem els darrers 8 kms fins a entrar a Arjona. El club ciclista ens vindrà a rebre així com els regidor i familiar, d'Antonio i la regidora d'esports. Farem aquest trajecte junts fins a la porta de l'Ajuntamnet on l'Alcalde i demés regidors ens rebran. I després dels comentaris i previsions sobre l'etapa final de demà, fem junts i contents el xupito de rigor, que tant ajuda a agafar el son.